

		Referència	49743	
	Client	AJUNTAMENT DE MATARO		
	Letrado			
	Procedimiento	352/21 B	JUZGADO CONTENCIOSO 3	
	Notificación	21/11/2022	Resolución	15/11/2022
	Procesal			

Jutjat Contenciós Administratiu núm. 03 de Barcelona

Avinguda Gran Via de les Corts Catalanes, 111, edifici I - Barcelona
08075 Barcelona

Tel. 93 5548455
Fax: 93 5549782
A/e: contencios3.barcelona@xij.gencat.cat

NIG 0801945320218007462

Procediment abreujat 352/2021 B

Matèria: Responsabilitat patrimonial (Proc. Abreujat)

Entitat bancària: **Banc de Santander**

Per a ingressos en caixa, concepte: 090400000035221

Pagaments per transferència bancària: [REDACTED]

Beneficiari: Jutjat Contenciós Administratiu núm. 03 de Barcelona

Concepte: 090400000035221

Part recurrent/sol·licitant/executant: [REDACTED]

Part demandada/executada: AJUNTAMENT DE MATARO

Procurador/a: [REDACTED]

Procurador/a: [REDACTED]

Advocat/ada: [REDACTED]

Advocat/ada: [REDACTED]

SENTÈNCIA NÚM. 225/2022

Magistrada: [REDACTED]

Barcelona, 15 de novembre de 2022

[REDACTED] magistrat jutge del Jutjat contenciós administratiu núm. 3 de la província de Barcelona, he vist el recurs promogut per [REDACTED] ontra AJUNTAMENT DE MATARO.

Antecedents

Primer. L'actora interposa recurs contenciós administratiu contra la desestimació presumpta de la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada pels danys i les lesions sofertes a conseqüència de la caiguda que va patir quan circulava amb el ciclomotor matrícula [REDACTED] per la Ctra. De La Cirera i va girar a l'esquerra per accedir a la benzineria Alcampo i va relliscar degut a l'existència de sorra al terra de la calçada. Posteriorment s'amplia el recurs a la resolució expressa dictada en data 19.10.2021.

L'actora sol·licita a la demanda que es dicti sentència per la que s'estimi el recurs i es condemni a l'Ajuntament de Mataró a abonar a l'actora la quantitat de 8908,93 € més els interessos legals i les costes.

L'anterior pretensió es fonamenta en el fet que hi ha un dany causat a l'actora com a conseqüència de la caiguda que va patir quan circulava amb el ciclomotor matrícula [REDACTED] per la Ctra. De La Cirera i va girar a l'esquerra per accedir a la benzinera Alcampo i va rrelliscar degut a l'existència de sorra al terra de la calçada, que és titularitat de l'Administració demandada i no va fer un correcte manteniment de la mateixa, de forma que en resulta responsable.

Segon. Atès que per quantia va correspondre el procediment abreujat previst a l'article 78 de la Llei 29/98, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, es va assenyalar la vista per al dia 9 de novembre de 2022. Comparegudes les parts el dia i hora assenyalats, es va celebrar l'acte de la vista, en què l'actora es ratificà en la demanda presentada, mentre que l'administració demandada s'hi oposà tot sol·licitant la desestimació d'aquest recurs. Acte seguit i a proposta de les parts hom fixa la quantia d'aquest procés en 8908,93 €, després de la qual cosa les parts varen proposar prova que va ser admesa i practicada amb el resultat que figura a les actuacions. Finalment, ambdues parts van formular les conclusions tot ratificant les pretensions respectives.

Fonaments de dret

Primer.- L'objecte d'aquest recurs és la desestimació per silenci administratiu i la posterior resolució expressa de 19.10.2021, de la reclamació de responsabilitat patrimonial formulada per la recurrent pels danys i lesions patides com a conseqüència de la caiguda que va patir quan circulava amb el ciclomotor matrícula [REDACTED] per la Ctra. De La Cirera i va girar a l'esquerra per accedir a la benzinera Alcampo i va rrelliscar degut a l'existència de sorra al terra de la calçada, que és titularitat de l'Administració demandada i no va fer un correcte manteniment de la mateixa, de forma que en resulta responsable.

Segon.- L'actora fonamenta la seva pretensió en el règim de responsabilitat patrimonial. Règim segons el qual l'administració respon dels danys causats als ciutadans com a conseqüència de qualsevol lesió sempre que la mateixa sigui conseqüència del funcionament normal o anormal dels serveis públics, que el dany sigui efectiu,

econòmicament avaluable i individualitzat en relació a una persona o grup de persones i que l'afectat no tingui el deure jurídic de suportar-lo.

La concurrència de les anteriors circumstàncies determina la responsabilitat patrimonial de l'administració. Una responsabilitat configurada de forma objectiva –com a conseqüència de la mera existència d'un nexa causal entre el dany produït i l'acció o omissió administrativa- amb independència de l'existència de culpa o negligència que és allò característic de la responsabilitat extracontractual de dret privat.

Tercer.- L'administració demandada nega la responsabilitat municipal sobre la base que no hi ha nexa causal ja que existeix un servei de neteja amb freqüència setmanal, que la zona d'autes s'havia netejat el dilluns anterior a la caiguda, que es desconeix el motiu pel qual hi havia sorra a la calçada (que podria ser un camió que hagués passat just abans i hagués perdut la càrrega), que no es van produir cap altra incident en aquest mateix lloc, i que el responsable de mantenir el control dels vehicles son els conductors.

Quart.- Pel que fa als accidents derivats d'un obstacle a la via pública que ocasiona danys a l'usuari, cal admetre la responsabilitat patrimonial de l'administració titular de la via pública pel funcionament anormal d'un servei públic pel fet que a la via pública no hi ha d'haver elements o obstacles que puguin ocasionar danys a l'usuari. Ara bé, l'administració ha de quedar exonerada d'aquesta responsabilitat quan l'obstacle (en aquest cas, sorra) és imprevisible i es pugui demostrar que no portava moltes hores o dies en la via pública, segons es tracti de trams urbans, vies de circulació ràpida o carreteres de tal manera que en aquests casos tampoc es pot imputar a l'administració la culpa in vigilando, ni incompliment de l'obligació de conservar i vigilància de les vies públiques.

La jurisprudència aplica una doctrina que posa en relació la responsabilitat patrimonial -i específicament el deure jurídic que els ciutadans tenen de suportar els riscos i els danys inherents a llur activitat- amb els estàndards exigibles al servei en qüestió, de forma que no correspondria reclamar a l'Administració una responsabilitat que supera l'estàndard de servei públic exigible en cada cas. Ara bé, per que operi aquest obstacle a la responsabilitat patrimonial cal, en primer lloc, que hi hagi uns estàndards del servei formalment aprovats i vigents, o bé uns estàndards que es puguin deduir del context, és a dir, que permetin concloure que l'activitat administrativa necessària per evitar el dany que és objecte de reclamació supera allò raonable. En segon lloc, cal

remarcar que la càrrega de provar que la inicial imputació del dany al servei públic excedeix els estàndards exigibles correspon a l'Administració -en expressió del principi de facilitat probatòria (TC 2^a, sentència n° 7/1994 de 17 de gener de 1994) i del principi general "*semper necessitas probandi incumbit illi qui agit*", deduïble de l'article 217.2 de la Llei d'Enjudiciament Civil. Dit en termes de la sentència del Tribunal Superior de Justícia del País Basc de 8 de juny de 2000, (EDJ 2000/30951), "*es a la parte demandante a quien corresponde, en principio, la carga de la prueba sobre las cuestiones de hecho determinantes de la existencia, de la antijuridicidad, del alcance y de la valoración económica de la lesión, así como del substrato fáctico de la relación de causalidad que permita la imputación de la responsabilidad a la Administración. En tanto que, en el caso de ser controvertido, le corresponde a la Administración la acreditación de las circunstancias de hecho que definan el estándar de rendimiento ofrecido por el servicio público para evitar las situaciones de riesgo de lesión patrimonial; y, también, le corresponde la carga de probar la concurrencia de acontecimientos que producen la ruptura del nexo causal, no siendo exigible de la parte reclamante ni demostrar que la Administración que causó el daño procedió con negligencia, ni probar que quien padeció el perjuicio actuó con prudencia (sentencias de la Sala Tercera (6ª) del Tribunal Supremo de 9 de marzo y 28 de octubre de 1998).*"

Cinquè.- En el cas que aquí ens ocupa consta a l'expedient administratiu l' atestat de la guàrdia urbana, l'informe del responsable de residus i neteja viària de l'ajuntament de Mataró que indica que l'ajuntament té contractat el servei de neteja a la mercantil Fomento de Construcciones y Contratas, SA i que la freqüència dels serveis de neteja viària i recollida de residus es determina d'acord amb les característiques d'us de l'espai viari, morfologia de cada carrer, impacte de l'arbrat o tipologia del vial. Alhora exposa que la periodicitat de neteja en la zona de l'incident era d'un dia a la setmana (dilluns) amb escombrada del vial, amb vehicle escombradora i operari/conductor. A mes recull, aportant un planell, com el dilluns dia 21 d'octubre de 2019 es va realitzar el servei previst d'escombrat a la zona.

Així mateix de les proves testificals practicades en presència judicial (agents TIP 3038 i 3118) es desprèn que hi havia terra a la calçada, que no tenien constància de cap altre incident en aquesta zona en més de 30 anys i que no podien dir que la causa fos l'existència de sorra.

Per tant, es pot deduir que l'actuació generadora de la responsabilitat sorgiria a partir del moment en què l'administració demandada tenint coneixement del fet no intervingués per a solucionar-lo amb diligència, que no és el cas.

Com assenyala el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, secció 4^a, en sentència de 10 de juliol de 2009:

“Desagradecidamente se produjo el accidente, y atendiendo a la hora y a la vía en concreto de circulación, así como a la naturaleza de la piedra de “ignorada procedencia”, no es posible exigir a la Administración un sistema de control constante, por el solo hecho de ser competente en la conservación del mantenimiento y seguridad de las vías públicas, art. 25.2d) y art 26 LBRL, por cuanto ello no ha sido considerado así ni por la Ley ni por la Jurisprudencia aplicable, siendo que el obstáculo fue colocado en la vía por un tercero desconocido, interfiriendo con su conducta en la obligación genérica de la Administración y sin que esta pudiera oportunamente actuar.”

En conseqüència, al no constar cap avís previ presumptament desatès de l'existència de la “sorra”, ni de cap accident anterior i donat que la via estava seca, era de dia i amb bona visibilitat no es pot imputar a l'administració la responsabilitat que es demana i per tant cal desestimar aquest recurs. Val a dir que segons l'informe aportat la freqüència de neteja de la zona és setmanal i no consta que aquesta freqüència sigui insuficient donades les circumstàncies de la via.

Per tot això, no es pot concloure que hi hagi una responsabilitat de l'Administració demandada en no reaccionar amb la rapidesa raonablement exigible, ja que no seria raonable exigir a l'administració un deure de manteniment de les vies públiques que comporti una reacció en minuts a qualsevol incidència en l'estat de les vies públiques i no cal oblidar que en aquest cas no hi ha constància d'altres accidents anteriors, ni posteriors. Ultra l'anterior, no es pot convertir a l'administració en una asseguradora universal de tots els accidents que es produeixen pel simple fet de ser-ne la titular de la via sempre que acrediti uns estàndards de prestació del servei, com és el cas que aporta l'informe de la freqüència de neteja de la via.

En darrer terme, és deure dels usuaris circular amb un marge de prudència i precaució suficients com per preveure les eventualitats, mantenint sempre el necessari camp de visió i moderant la velocitat segons l'estat de la via (articles 3, 17, 18, 45 i 46 del Reial

decret 1428/2003, de 21 de novembre pel qual s'aprova el reglament general de circulació) . Per tant, no existeix un dret genèric a circular despreocupadament pel mer fet de respectar el límit de velocitat genèricament previst per la via sinó que sempre tenint en compte l'obligació del conductor de conduir amb la diligència i precaució necessàries per evitar qualsevol dany, propi o aliè (article 3 del RD 1428/2003, de 21 de novembre, Reglament General de Circulació).

Últim.- D'acord amb l'article 139 de la llei jurisdiccional no és procedent imposar les costes processals a l'existir series dubtes de fet o dret.

Atesos els fonaments esmentats,

Decisió

He resolt desestimar el recurs presentat per [REDACTED] contra AJUNTAMENT DE MATARO, sense costes.

Notifiqueu aquesta sentència a les parts, amb l'avertiment que no es pot interposar recurs ordinari d'apel·lació en contra, d'acord amb el que preveu l'article 81 de la Llei jurisdiccional.

Així ho pronuncio, ho mano i ho signo.

La magistrada jutgessa

